

НИКОЛА БАРО

*Кафенето
на малкото
зудо*

Nicolas Barreau
Das Café der kleinen Wunder

- © 2016 by Nicolas Barreau
- © 2016 by Thiele Verlag in der Thiele & Brandstätter Verlag GmbH, München und Wien

Никола Баро
Кафенето на малкото чудо

- © Людмила Костова, преводач, 2017
- © Анна Георгиева-Андра, дизайн на корицата, 2017
- © Александър Кирилов, фотограф, 2017
<http://colourclub.at/>
- © Bedneyimages / Freepik, фотограф, 2017
- © Enthusiast – запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2017

ISBN 978-619-164-246-5

НИКОЛА БАРО

*Кафенето
на малкото
зудо*

Роман

Превела от немски
Людмила Костова

enthusiast

София, 2017

ПРОЛОГ

Нели обичаше самотата. Предпочиташе бавното ходене пред бързото и винаги обмисляше внимателно решенията си. Ето и сега, в този хубав есенен ден, тя вървеше по брега на Сена и опитвайки се да се абстрахира от клаксоните на колите, които се придвижваха на дълги колони към кея, размишляваше за Пол Вирилио и неговите теории за галопиращия застой.

Да, удивително е как човекът постоянно се мъчи да надскочи себе си, макар да знае, че прекаленото бързане никога не е водело до нещо добро. Все пак работата по аспирантурата за Вирилио отведе Нели при Даниел Бошам, а това определено беше нещо добро. Той беше професор по философия и от единайсет месеца, три седмици и пет дни – неин курсов ръководител и обект на тайните ѝ копнежи.

Да, много тайни. Нели се опитваше да си внуши, че мисълта за предстоящото щастие е по-приятна от самото щастие, което рано или късно си отива. Какво по-хубаво от това да гледаш вечер от леглото нощното небе и да мечтаеш за всички онези неща, които *могат* да се случат?

По лицето ѝ пробяга лека усмивка и Нели неволно стисна дръжката на кожената си чанта. Тази сутрин Даниел Бошам ѝ беше казал, че иска да *обсъди* нещо с нея! Въобразяваше ли си, или наистина професорът бе прозвучал някак различно от друг път?

Той беше висок, поддържан мъж, който леко провлачваше десния си крак (неизлечимо увреждане от младини след едно падане от колело) и който с живите

си, воднистосини очи успя да я омагъоса още от първия миг. Тя никога нямаше да забрави как в първия им работен ден той беше дошъл много рано в университета, за да я посрещне. Това се случи точно преди една година. Нели също искаше да бъде точна и тичаше по стълбите към аудиторията само за да установи накрая, че целият философски факултет е затворен. Единствено в канцеларията сякаш имаше раздвижване – на бюрото димеше самотна чаша кафе с мляко, но до нея нямаше никого. Дори госпожа Борел, на която всъщност Нели трябваше да се обади, не беше тук. Нели се помота малко из коридора, после реши да почука на вратата на Бошам. Тъкмо понечи да натисне бравата, и професорът с леко поклащащата се походка, която нямаше как да се сбърка, се зададе от другия край на коридора.

– Знаех си – каза той и очите му блеснаха приветливо зад големите очила. – Моята нова асистентка е вече тук, а няма кой да я посрещне. – Той се усмихна и ѝ протегна ръка, а после отвори непохватно кабинета си и я покани да влезе. – Моля, заповядайте, госпожице Делакор, влезте! Съжалявам, че ви се наложи да чакате! Понякога моите хора доста разтеглят понятието „*cum tempore*“*. – Той ѝ предложи един стол пред претрупаното си бюро и сам седна в коженото си кресло. – Е, все едно: добре дошли в нашата кочинка. С вас нещата тук само ще се подобрят, такова чувство имам. Може ли да ви предложи кафе, преди госпожа Борел да е надникнала тук? Това би ни забавило още. – Той ѝ намигна.

Това беше моментът, в който Нели изгуби сърцето си.

Не че за първи път го губеше това сърце. По време на следването току си харесаше някой колега, но това тук беше *истинският* живот. Тя си имаше *истинска* ра-

* С времето (лат.) – това е толеранс от 15 минути, с който може да се отложи началото на лекция. – Бел. прев.

бота. А професор Бошам беше *истински* мъж, а не някой влюбен хлапак, който безпомощно опипва гърдите ѝ и не знае как се разговаря с жена.

Нели обичаше книгите повече от всичко на света. Беше дъщеря на книжарка, която обожаваше професията си. Когато Нели беше малка, майка ѝ слагаше кошарката ѝ пред препълнените рафтове в своята книжарница в Кемпер и докато кроткото дете вадеше една след друга книжки и тихичко си се занимаваше, тя потъваше в четенето на поредния увлекателен роман. Бащата на Нели беше добросърдечен строителен инженер, с когото вечер си играеха на конче. Родителите ѝ загинаха при един трагичен инцидент, но тя не обичаше да говори за това. И ето че сега се влюби в този мъж – възрастен, но не и стар, образован, без да се надува, и очевидно не беше безразличен към жените (което Нели не без известна ревност беше забелязала).

За щастие, професор Бошам не беше красив. Нели Делакор се отнасяше с дълбоко недоверие към красивите мъже – те бяха обсебени от самите себе си и тъй като всичко им беше лесно, не им се налагаше да са умни. Бошам определено не ставаше за мистър „Свят“, с тази клатушкаща се походка, смачкан нос и стиснати тънки устни, но умните му очи и топлата усмивка го правеха интересен по време на лекциите, когато говореше така увлекателно за Пол Вирилио и Жан Бодрияр, и това неустойимо привлече Нели.

През следващите седмици тя се заслушваше за своя нов ментор, при което разбра, че вече се е женил веднъж, но е разведен и най-вероятно си няма сериозна приятелка; че живее близо до парк „Бют Шомон“ и е голям почитател на Франк Синатра. Като за начало не беше зле.

Нели знаеше всички песни на Синатра. Като дете ѝ позволяваха да си пуска плочи от колекцията на баща

й и това беше голяма награда за нея. Тя поставяше внимателно чувствителната игличка върху черната плоча, както й беше показал татко й, и се заслушваше в тихото поупукване, придружаващо кадифения глас на Франк Синатра. Беше като малко вълшебство, което обгръщаше цялата стая, а малкото момиче с кестеняви къдрици седеше с вирнати крачета в големия фотбойл и гледаше как родителите му се носят из всекидневната на *Somethin' stupid* или *Stangers in the Night*. Тогава всичко беше наред, а Нели и днес си спомняше колко защитена се чувстваше в онези следобеди, сгушена в музиката и припадащия здрач като в копринен пашкул. От онова чувство за защитеност й останаха само песните на Синатра и някакъв неясен копнеж, който я обземаше всеки път, когато ги слушаше.

И ето че сега се бе натъкнала на човек, който обичаше стария Франк Синатра също като нея! Понякога Нели си представяше как танцува с професора на *Somethin' stupid* – любимата й песен. И това беше само *едно* от нещата, които ги свързваха с Даниел Бошам. Франк Синатра, старите филми на Хъмфри Богарт и Лорън Бакол, неговата страст към рибената чорба (това си беше отвсякъде бретонско!) и крушовия сладкиш. Освен това и той като нея предпочиташе морето пред планината, беше почитател на испанския художник Сорола (когато цял свят говореше само за френските импресионисти) и навремето, когато още не са се познавали, е купил от „Галери 21“ на площад „Де Вож“ картина на Лоренс Бост (Нели притежаваше само каталога на художничката, но при все това, какво съвпадение само!). Другото общо между тях беше, че и той си слагаше в кафето със сметана само една лъжичка захар. И разбира се, Пол Вирилио! Вярно, че Нели се запали по този мислител и неговия критичен поглед върху постмодерния свят по лични причини, а именно

едва след като изслуша лекцията на Бошам, но и това ѝ изглеждаше като знак на съдбата.

През последните месеци Нели най-старателно си водеше „списък на общите неща“ и ако някой надзърнеше в този списък, нямаше как да не заключи, че двамата с професора са си лика-прилика. В основата на всяка добра връзка са сходните предпочитания и интереси – това още бретонската ѝ баба ѝ го беше казала, а Клер Делакор беше сведуща по житейските въпроси и Нели много държеше на мнението ѝ.

Нели повдигна презрамките на тежката си чанта, която постоянно ѝ се смъкваше от рамото, и по тъгълчетата на устата ѝ трепна усмивка. Професор Бошам сигурно много щеше да се изненада, ако неговата сдържана асистентка пъкнеше под носа му „списъка на общите неща“. Нещата между тях бяха кристално ясни като този слънчев парижки есенен ден, така че беше само въпрос на време професорът да ѝ признае любовта си, да, *своята* любов. Този непохватен, висок мъж, който се отнасяше посвоему сърдечно с нея и постоянно създаваше почва за все нови и нови романтични сценарии (които, за съжаление, се разиграваха само в главата на Нели) и който никога (ни един-единствен път!) не прекриваше границите на учтивостта – като се изключи случаят от онзи летен фестивал, когато задържа ръката ѝ в своята малко по-дълго от обичайното.

– Много красива рокля, госпожице Делакор, направо вълшебна. Отива ви да не работите толкова много – беше казал веднъж той, когато се разделяха пред „Роза Боньор“, очарователен малък ресторант наскреде парк „Бют Шомон“, където Бошам беше поканил хората от своя семинар за края на семестъра. – Повярвайте ми, никоя книга не може да замести истинския живот. Излизайте по-често, забавлявайте се!

Нели весело се засмя и загледа смутено красивите

пъстри лампиони, опънати сред дърветата и създаващи прекрасен фон за една романтична вечерна разходка. Но нямаше смелост да отговори нещо по така, нещо като: „Предложение ли ми правите, господин Бошам?“.

Също като Лорън Бакол, която, казвайки това, бе запалила с изящно движение цигарата си. Нели обаче си нямаше цигара, стоеше и мълчеше като овца и само се молеше бузите ѝ да не пламнат. Накрая все пак успя да каже:

– Но на мен работата ми доставя голямо удоволствие...

Но на мен работата ти доставя голямо удоволствие! Това убиваше всяка магия. Толкова скучно, че няма и накъде повече. Липсваха само големите черни зубрачески очила! Ядосана на себе си, Нели мислено видя Румпелшилцхен да подскача из нощния парк.

Бошам я погледна замислено.

– Понякога се питам какво ли става зад ретината на тези прекрасни очи – каза усмихнато той.

– Ами, тайна – отвърна смутено Нели и едва ли е нужно да споменаваме как отнесе тя това забележително изречение на професора у дома си и как после дълго размишлява върху него.

Сетне отново се зае с това, което наистина умееше добре: да работи повече и по-дълго от всеки друг – едва успяваха да я накарат да си вземе отпуск – и да очаква знака, онзи неповторим решаващ момент. Тя се стараше да бъде необходима и да създаде благоприятни условия за този момент. За нея нямаше по-голямо щастие от това след дългия ден, след като всички се разотидеха, да размени по няколко лични думи с Даниел Бошам, който вече започваше да се пита дали тази красива и невероятна усърдна млада жена изобщо има личен живот.

За разлика от мнозина в днешно време, Нели Де-

лакор беше усвоила изкуството, което сама наричаше „разумно изчакване“. Но сладкото изчакване, продължило единайсет месеца, три седмици и пет дни, вече и на нея ѝ се струваше достатъчно, затова сега, докато вървеше по крайбрежието на Сена, постоянно имаше усещането, че тъкмо днес ще настъпи решаващият обрат. Професор Бошам искаше да *обсъди* нещо с нея – сърцето на Нели подскочи от радостно предчувствие.

Тя беше така унесена в мислите си, че забеляза струпалото се множество на Пон Нюф едва в последния момент. Виковете на почуда се засилваха, минувачите се стряскаха и снишаваха глави, за миг всички притихнаха като в балон, сякаш очакваха над главите им да стане някакво чудо.

Нели засенчи с ръка очи, примигна срещу светлината и тогава видя и тя: над реката се носеше разкошен дирижабъл, обагрен в златисто и розово от лъчите на залязващото слънце, и правеше своята бавна и спокойна обиколка над Париж.

Колко ли е хубаво да плаваш в синьото небе, да се носиш високо във въздуха, лек и ефирен, откъснат от света; само протягаш пръст и понасяш облака като влюбено сърце на романтична разходка! За миг Нели си представи, че и тя лети там, горе. После тръсна леко глава.

– Де да можех и аз – промърмори тя и продължи да гледа дирижабъла, докато той не се скри зад хоризонта.

Никола Баро
КАФЕНЕТО НА МАЛКОТО ЧУДО

Превод *Людмила Костова*
Редактор *Велислава Възканова*
Коректор *Станка Митрополитска*
Дизайн на корицата *Анна Георгиева-Ангра*
Снимка на корицата *Александър Кирилов*
Снимка на корицата *Bedneyimages / Freerik*
Предпечат *Анна Георгиева*

Немска. Първо издание

Формат 16/60x90

Печатни коли 15,5

ISBN 978-619-164-246-5

Издава enthusiast

Запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел.: 02/943 87 16

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „Полиграф Юг“

*Когато прекрасната ви червена чанта политне от
някой венециански мост към гондола с японски
туристи, не бързайте да се отчайвате – това може
да е началото на романтична любов. Така се случва
и с младата университетска асистентка Нели,
която презглава напуска Париж и отива да лекува
разбитото си сърце в зимна Венеция. Някъде там тя
се надява да намери и следи от миналото на баба си,
защото в Париж, през замрежения си от сълзи поглед,
се е натъкнала на една нейна книга със загадъчно
посвещение от тайнствен непознат. „Любовта
побеждава всичко“ – пише на бабината книга,
гравирани е на бабиния пръстен и е било жизнено
кредо на самата баба.*

*Ще победи ли любовта всичко, или поне нещо, в
живота на Нели? И още нещо интересно – отказът
от летене: страх или цяла философия;
или... комбинация от двете?*

www.enthusiast.bg

9 786191 642465

Цена 14 лв.